

om lachen. Hij ging ervan uit dat hier, in de tempel van de moderne geneeskunst, geassisteerd door het onberispelijke digitale controleapparaat, geen plaats meer was voor fouten. Hij besloot dat hij ten onrechte wakker werd gemaakt en had de medicatie uiteraard geweigerd. Meer dan waarschijnlijk had zijn vertrouwen in dit ziekenhuis een stevige knauw gekregen. Dat laatste had hij meer dan duidelijk verwoord.

Dat belooft verder dat mogelijk de nodige instanties zullen ingeschakeld worden om dusdanig onprofessioneel handelen aan de kaak te stellen en om in de nabije en verre toekomst die fouten te voorkomen.

Storm op komst dus.

Wat zullen de vernederende confrontaties deze maal opleveren? Enkel een verwittiging met een blaam tussen collega's onderling? Zal haar een verplichte cursus of een extra training worden opgelegd? Misschien krijgt ze wel een schorsing met terugzetten van enkele van haar verworvenheden? Ook mogelijk is een tijdelijke reductie van haar verdiensten. Ontslag om dringende redenen? Wegzending? Steniging of een fatale injectie? Allemaal opdat het imago van het ziekenhuis, met bijhorende ronkend Amerikaans klinkende labels als JCI, Q-care, Magneet en Lean, zou gevrijwaard blijven van zulk onprofessioneel gedrag van een van zijn basispionnen.

Het zal waarschijnlijk zo'n vaart niet lopen, maar bij Fleur steekt het knagend gevoel van mislukking toch weer de kop op. De bittere smaak ervan en het onvoldoende kunnen waarmaken van waarvoor ze echt voor het hemelse beroep van verpleegkundige had gekozen, maken heden ten dage echt genieten van vrije momenten steeds moeilijker.

Thuisgekomen zou ze de bittere pil trachten weg te spoelen met het doornemen van haar persoonlijke notatiebundel. Die maakte ze over een grote delen van haar carrière als verpleegster.

'Verpleegster', een ondertussen verlaten typering van bezig zijn met en toegewijd zijn aan de zieke mens. Het 'zich geroepen

voelen' in verpleegster heeft plaatsgemaakt voor een 'kundig professionalisme' en 'verpleegster' is dan ook 'verpleegkundige' geworden.

Het lezen in de door haar zelf opgetekende boosheden, frustraties en debacles naast blijheden, verworvenheden en prestaties, kortom haar persoonlijke professionele zielenroerselen, geven haar telkens opnieuw de motivatie en de kracht om het vol te houden tot aan de naderende eindstreep.

Volhouden zal het inderdaad worden. De eindmeet, haar rechtmatige pensioen, is nu echt niet meer zo ver af. Haar definitieve en welverdiende opruststelling krijgt inderdaad meer en meer vaste vorm. Ze was in die context al eens naar de personeelsdienst van het ziekenhuis gegaan en had daar te horen gekregen dat ze, naar alle waarschijnlijkheid, binnen twee dienstjaren het uniform definitief aan de haak mocht hangen. Het is verder te hopen dat de overheid en plaatselijke situaties zoals virusaanvallen of onverwachte weersituaties geen roet meer in het eten gooien en voor uitstel zullen zorgen.

Het was, zeker voor haar, erg confronterend geweest dat haar kundige optreden in jaren uitgedrukt werd. Het had weinig tot niets meer te maken met geroepen zijn. Enkel hard cijfermateriaal stond centraal en was onontkoombaar in de vaststelling of zij recht had op verdiende rust. Plots werd alles, ook haar persoonlijke idealen, in cijfers uitgedrukt. Dat ergerde haar mateloos en deed haar pijn.

Voor alle zekerheid en omdat ze het personeelsbeleid van haar huidige ziekenhuis met de jaren toch wat in vraag was gaan stellen, had ze via haar syndicale vertegenwoordiger ook de berekening van haar pensioen laten doen. Zowel de ziekenhuisadministratie als die van haar syndicaat waren wonderwel tot eenzelfde resultaat gekomen.

Ze kan op beide oren slapen.

Haar samenlevingsassessment, want zo pleegt tegenwoordig de relationele toestand van iemand omschreven te worden, heeft daarbij uiteraard ook zijn belang en invloed.

Fleur was en is echter nog steeds single en in die hoedanigheid ook alleenwonend. Niet dat ze anders zou gewild hebben, maar op een korte periode van twee jaar na, die met haar grote liefde Jan, was ze steeds alleen gebleven. Niet dat zij zich afsloot en niet ontvankelijk was voor relationele bindingen, maar, buiten met Jan, was het er nooit meer van gekomen.

Jan Stook was de man van haar leven geweest. Hij was student verpleegkunde en meerdere jaren jonger dan zijzelf. Hij was vanaf hun eerste ontmoeting op haar netvlies gebrand, maar vooral ook in haar hart. Zij waren de gekende 'twee handen op dezelfde buik'. Hét schot in de roos en dé verovering van haar leven. Voor het eerst had zij zelf het initiatief durven nemen. Het was op de wekelijkse bijeenkomst van de studenten op donderdagavond geweest dat zij deze goed ogende blonde jongeman bijna letterlijk tegen het lijf gelopen was. Ze was al een aantal jaren actief in het ziekenhuis en hij studeerde in het tweede jaar gegradueerde ziekenhuisverpleegkunde, de opleiding die Fleur ook gevolgd had. Hij was charmant en ondeugend jong. Hij zag er, in haar ogen althans, extreem goed uit en vooral: hij was echt met anderen begaan. Hij kon heel goed luisteren, nam gepast helpende en ondersteunende initiatieven en wist mensen voor zich te winnen door tegelijk eerlijk, goedlachs en spontaan te zijn. Bovendien was hij van prima komaf, maar dat liet hij, op zijn exclusieve en dure manier van kleden en wonen na, niet merken. Ze had zich halsoverkop tot hem aangetrokken gevoeld en het duurde zelfs niet tot zijn afstuderen voordat ze bij hem was ingetrokken. Ze ruilde haar armzalige mansardeverdieping met het grootste gemak in voor zijn ruime dakappartement met zicht op de rede van de grote stad. Zij had er wel op gestaan om een deel van de fictieve huurprijs op zich te nemen en na lang aandringen was haar dat ook gelukt. Ze wilde niet en op geen enkele wijze van iemand profiteren.

Echte wittebroodsweken waren er niet geweest, zo snel was alles gegaan, en vrij snel voelde hun relatie niet enkel zalig aan, maar ook stabiel. Fleur leefde op een roze wolk van de ware liefde